

Tunisiens tillfälliga övergångsregim 2011

– En teorikonsumerande fallstudie av politiska
aktörers betydelse för övergången till demokratiskt
styre

*Tunisia's interim transition government 2011
– A theory consuming case study of the political
actor's importance for the transition to democratic
rule*

Författare: Allan Abdi

Handledare: Martin Nilsson
Examinatorn: Charlotte Fridolfsson

Antal ord: 10 361

Abstract

According to The Economist Democracy Index, Tunisia was at 2.79 during 2010 and by the end of 2011 they had climbed up to 5.53. Therefore Tunisia entered a new category, called hybrid regime. This was a step closer to a more democratic regime. Rustow Dankwart, Shain Yossi and Linz J. Juan would say that the interim government and the political actors within it had a significant impact on Tunisia's increase in democracy index. Therefore the aim of this study took the shape of a theory consuming case study. The purpose of the study was to analyze the political actors and the interim government importance during the Tunisian democratic transition, with the delimitation to the year 2011. The results firstly showed us the categorization hardliners within the authoritarian coalition in combination with radicals in the oppositional coalition. During the second interim government the categorization changes from hardliners to softliners. During the third, we see a glint of moderates within the opposition. Secondly, the results showed us that there is evidence of an opposition-led, power-sharing and incumbent-led caretaker regime in Tunisia. The study discusses two conclusions about political actors during the transition. Firstly, the importance of radicals within the opposition and secondly the importance of the authoritarian coalition changing from hardliners to softliners, which allowed the country to transition. Within the categorization of the interim government we have come to the conclusion that the opposition-led government played a significant role in the Tunisian transition.

Keywords: Tunisia, transition, interim government, political actors

Innehållsförteckning

1. Inledning.....	1
1.1 Syfte och frågeställning	2
1.2 Avgränsning	2
1.3 Disposition.....	3
2. Bakgrund	4
3. Metodiskt tillvägagångssätt	6
3.1 Teorikonsumerande fallstudie	6
3.2 Material	8
4. Tidigare forskning och teori.....	10
4.1 Tidigare forskning.....	10
4.2 Teori.....	12
5. Begrepp	17
6. Resultat	20
6.1 Förändringar och utmaningar av övergången i Tunisien	20
7. Analys av resultat.....	24
7.1 Teoretiskt perspektiv.....	24
8. Avslutning.....	31
7.1 Slutsats	31
7.2 Diskussion.....	34
9. Källförteckning.....	37

1. Inledning

Demokratisering har varit ett globalt fenomen under 1900-talet med särskilt fokus på 1970-talet. Under 1975 var åtminstone 68 procent av länderna auktoritära, att jämföra mot slutet av 1995, då endast 26 procent var auktoritära. Den senaste demokratiseringsvåg benämns som den tredje vågen (Potter et al, 1997: s. 1). Enligt Rustow Dankwarts övergångsteori existerar de fyra faser varav de två första är i form av bakgrundskriterier och de två sista i form av övergångar när det kommer till demokratisering (Rustow, 1970: s. 350-358). Vilket tillstånd som leder till ett folkvalt styrelseskick, och vilka förutsättningar ger en stat möjligheten att demokratiseras (Rustow, 1970: s. 337) kan variera, beroende på vilken teoretisk utgångspunkt en studie är försedd med. Enligt moderniseringsteorin är förutsättningar socioekonomisk utveckling och hur ”duktigt” ett land är i förklarandet av vilka skäl ett land demokratiserats (Potter et al, 1997: s. 13). Visserligen kan socioekonomisk utveckling vara en bidragande faktor men det Yossi Shain, Juan J. Linz och Rustow menar är att valet ligger i händerna på den tillfälliga regimen och politiska aktörerna som utgör sig av den tillfälliga regimen. Med andra ord befinner den avgörande rollen inte hos socioekonomisk utveckling, eller tidigare händelser. Den avgörande rollen befinner hos politiska aktörer som har makten under den tillfälliga perioden. Eftersom demokratisering är ett resultat av flera beslut, som i sin tur är ett resultat av ett samspel mellan diverse politiska eliter. Demokratisering är inte något som sker automatiskt av givna premisser (Potter, 1997., Rustow, 1970).

I enlighet med *The Economists Democracy Index* utvecklades Tunisien från 2,79 till 5,53 under 2010-2011 i demokratiskalan. På demokratiskalan är 0 en auktoritär regim och 10 en absolut demokrati. Under 2010-2011 perioden upplevde Tunisien en nationell revolt som präglades av protester mot bristandet av ekonomiska möjligheter av unga (Arieff, 2012: s. 290). Tunisien definierades året efter revolutionen som en hybridregim vilket är ett steg närmare en demokratisk stat. I dag är Tunisien strax över 6 av 10 vilket beskrivs som en bristande demokrati. Enligt Shain och Linz teori när det kommer till övergångar spelar den tillfälliga regimen en avgörande roll av framgången i Tunisien 2011. Shain och Linz menar att beroende på vem det är som styr landet under den tillfälliga perioden kan resultatet skifta drastiskt. Styr landet av en grupp politiska eliter som är pro-auktoritärt styre bromsas övergången. Därmed kan utfallet leda en nation tillbaka till den tidigare utgångspunkten. Eftersom den tillfälliga regimen kommer med mest sannolikt att använda

sin makt på ett auktoritärt sätt. I jämförelse med en grupp politiska aktörer som är pro-demokrati kan resultatet tänkas vara friare val och civila rättigheter. I vissa fall kan kombinationen av politiska aktörer även vara en kombination av pro-auktoritärt styre och pro-demokratiskt styre. Kombination av politiska aktörer och kategorisering av en tillfällig regim är kärnan i Shain och Linz teori rörande varför vissa stater lyckas att demokratiseras och andra inte. Utifrån jämförande studier av Latinamerika har Shain och Linz kommit fram till att det existerar kategorier av politiska aktörer och varianter av en tillfällig regim under övergångar. Därefter är vissa kombinationer till förmån för demokratisering i högre grad än andra. Därmed ämnar studien använda Shain och Linz kategoriseringar för att kartlägga vilken kombinationen av politiska aktörer och kategoriseringar av en tillfällig regim under övergången i Tunisien 2011 (Potter, 1997: s. 16).

1.1 Syfte och frågeställning

Problemformuleringen ledde studien till syftet att analysera politiska aktörer och tillfälliga regimens betydelse under den demokratiska övergången i Tunisien. Frågeställningarna är producerade utifrån den presenterade problemformuleringen, studiens syfte och det teoretiska ramverket.

- Hur kan politiska aktörer och den tillfälliga regimens betydelse för övergången till demokrati i Tunisien 2011 kategoriseras?

- Vilken roll spelar politiska aktörer och den tillfälliga regimen i Tunisien 2011 för övergången till demokrati?

1.2 Avgränsning

Studien har utförts inom en tidsomfattning på tio veckor och för att detta ska vara möjligt behövdes studien vara tillräckligt adekvat och avgränsad. Studien förfogar över endast ett fall, Tunisien. Fallet leder studien till en geografisk avgränsning till Mellanöstern och Nordafrika. Tidsperioden inför analysen är från dagen Ben Ali flydde landet, den 14 januari till parlamentsvalet oktober 2011 som i sin tur skulle skapa den nya, mer demokrativänliga, konstitutionen. Anledningen till tidsavgränsningen är på grund av att studien är intresserad av de politiska aktörerna inom den tillfälliga regimen, som enligt det teoretiska ramverket spelat en avgörande roll under övergången, och ökad från

2,79 till 5,53 i demokratiskalan. Studien kommer inte att gå in på aktörer utanför den tillfälliga regimen som armén och politiska aktivister.

1.3 Disposition

Under nästkommande kapitel presenteras bakgrund. Därefter presenteras det metodologiska tillvägagångssättet under avsnitt tre. Det metodologiska tillvägagångssättet innehåller, val av metod, begränsningar och eventuella metoder. Slutligen diskuteras materialet och eventuella begränsningar i materialet. Följt av det fjärde kapitlet som först och främst presenterar tidigare forskning av fallet Tunisien med diverse utgångspunkter som skiljer sig från studien som framförs. Därefter presenteras det teoretiska ramverket. Avsnitt fem presentera de mest väsentliga demokratiseringsbegreppen för studien, och hur de förhåller sig gentemot varandra. Avsnitt sex presenterar post-revolutionen i Tunisien inom studiens tidsavgränsning. Därefter presenteras analysen under avsnitt sju, som teorikonsumerar den post-revolutionära perioden. Slutligen besvarar avsnitt åtta den första frågeställningen i relation till syftet, och därefter diskuteras studiens andra frågeställning, vilken roll politiska aktörer och den tillfälliga regimen spelar för övergången till demokrati.

2. Bakgrund

Mohamed Bouazizi satte sig själv i brand den 17 december 2010 i staden Sidi Bouzid. Tidigare samma dag hade polisväsendet påstått att Bouazizi inte hade tillstånd att sälja frukt och därefter blivit tillslagen av en poliskvinna. Anledningen till att Bouazizi satte sig själv i brand på grund av den genomgripande korruptionen i Tunisien (Chakchouk et al, 2013: s. 575). Bouazizis moder gick ut på samma plats där Bouazizi satte sig själv i brand för att protestera, samtidigt som Bouazizis kusin och en kamrat filmade händelsen. Videoinspelningen laddades upp på Facebook och sändes av Al Jazeera, vilket nådde hundra tusentals människor utomlands. Bouazizi kom att bli en symbol för regimens korrupktion och bristande förmåga i att skapa jobb åt yngre som hade svårt att stödja sina familjer i Tunisien (El-Khawas, 2012: s. 9).

I början av protesterna gick befolkningen ut med slagord om höga priser och arbetslöshet, mer exakt, arbete är en rättighet, era skurkar, vilket var tydligt riktat mot Ben Ali och hans frus familj (Ayeub, 2011: s. 474). Mohamed Al Nour Al Juwayni, tunisiens minister inom utveckling och internationellt samarbete, meddelade att ett arbetsprogram på 10 miljoner dollar skulle sättas igång för att bemöta arbetslösheten. Regimen legitimerade protesternas krav av arbete och att lösningen existerade genom en dialog, inte våld. De unga skyllde på att statens lovande av jobb redan skett år 2008 (Se händelse: Gafsa Mining Basin), och att det endast är tomma löften. Demonstranterna uttryckte sig genom att problemet var mycket större än ett arbetsprogram värde av tio miljoner dollar, och ansåg därför att programmet inte skulle lösa arbetslösheten. Arbetsprogrammet stoppade inte protesterna, eftersom det Tunisiska folket var trött på att höra tomma löften från staten (El-Khawas, 2012: s. 9).

Den 22 december 2010, hade en till, vid namnet Houcine Falhi, tagit självmord mitt i en demonstration i samma stad som Bouazizi. Lokala protester höll på att utvecklas regionalt som i sin tur spred våldet till grannstäder. Rättsväsendet besvarade med våld gentemot våldsamma protester (El-Khawas, 2012: s. 9). Menzel Bouzaienne, en liten stad på fem tusen invånare fick bevittna mordet av två unga människor och tional skadade. Den fjärde januari 2011 gick ledaren för fackföreningen UGTT ut och meddelade sitt stöd för demonstranterna som hade eskalerat och utvecklats runt hela landet. UGTT hade visat sitt stöd genom att tillfördela unga demonstranter med praktiskt stöd, kunskap, materiellt

stöd i form av rum för eventuella möten och högtalare (Ayeb, 2011: s. 474). Landets advokater gick ut och strejkade i protest mot arresteringar och misshandlandet av sina kollegor. Advokaterna begärde slutet på de brutala polisattackerna. Dagen efter advokaterna gick ut och strejkade gjorde de sig sällskap av lärare från flertal skolor i staden Tunis. Befolkningen i andra orter som Zahrouni och Sidi hsein i staden Tunis började gå ut och demonstrera. Den 12 januari 2011 skedde en stor demonstration av tusentals invånare i staden Sfax, landets andra största stad. Slagord som frihet och demokrati började dyka upp (Ayeb, 2011: s. 475).

Protesterna använde sig av sociala medier som Facebook och Twitter för att förmedla bilder på polisen när de misshandlar och arresterar demonstranter. Polisen och Ben Alis säkerhetspolis sköt på flertal demonstranter. Många ansåg att demonstranterna var fredliga när de protesterade framför inrikesministerns byggnad, i syfte om att kräva Ben Alis bortgång. När demonstranternas grupperingar upplöstes fastnade demonstranterna i ett hörn. Polisen tog tillfället i akt genom att spruta tårgas, samtidigt som civilpoliserna misshandlade en efter en. Progressiva Demokrati Partiet (PDP) begärde regimen att sluta arresterera unga och istället fokusera på det befolkningen kräver, arbete (El-Khawas, 2012: s. 10).

Ben Ali ändrade på sin taktik efter att ha misslyckat med att underminera demonstranterna, och meddelade därmed att han inte skulle kandidera för president i nästkommande val. Ben Ali lovade att han skulle sluta beskjuta befolkningen och få tag på de som dödat demonstranter, lansera reformer och tillåta mer frihet. Priset på socker, mjölk och bröd sänktes som en gest mot att Ben Ali förstod protesternas bekymmer (El-Khawas, 2012: s. 10). Den 14 januari 2011 tog en demonstration plats i Bourguiba avenyn, huvudgatan i Tunis, framför inrikesministerns byggnad. Slagordet bestod av ”Ben Ali: dégage!” vilket betyder, Ben Ali: stick härifrån. Samma dag senare på kvällen hade Ben Ali flytt landet (Ayeb, 2011: s. 475). Efter 24 år vid makten hade Zine el-Abidine Ben Ali blivit den första arabiska ledaren som avgått som resultat av motstånd från befolkningen (Chakchouk et al, 2013: s. 575). Revolutionen nådde sin första vinst över Ben Alis auktoritära regim, det befolkningen inte visste var att problemet var långt från över (Ayeb, 2011: s. 475).

3. Metodiskt tillvägagångssätt

Kapitel tre har beskrivit studiens forskningsdesign fallstudie, för att sedan beskriva den teorikonsumerande aspekten med studien. Följaktligen diskuteras begränsningar och alternativa metoder. Efter en genomgång av metod har materialet diskuterats, och sist fördelar och nackdelar med det valda materialet.

3.1 Teorikonsumerande fallstudie

Studien använder sig av fallstudie som forskningsdesign, som kortfattat innebär att en studie samlar in material om en specifik analysenhet. Det empiriska materialet kan vara i form av all text. En analysenhet kan vara allt från en stat till ett händelseförlopp. Metoden har försett studien möjligheten att analysera fallet Tunisien med hjälp av vetenskapliga artiklar som material. Studiens forskningsdesign kan sammanfattas till tre punkter, en intensiv studie av ett fall, för att uppnå det behövs empiriskt insamlat material, som i sin tur kommer att konsumeras av det teoretiska ramverket (Teorell, 2007: s. 98., Bryman, 2011: s. 73). Valet av Tunisien har skett på grund av dess utmärkande resultat av arabiska våren i jämfört med resterande nationer i Mellanöstern och Nordafrika regionen. Fallet kan samtidigt ses som ett kritiskt fall på grund av de särskiljande resultat Tunisien åstadkom med efter revolutionen. Val av Tunisien har baserats på ambitionen att bidra med en fördjupad kunskap i rollen av den tillfälliga regimen och dess politiska aktörer som drog Tunisien ur ett auktoritärt styre till en hybrid regim som är ett steg närmare en fulländad demokratisk stat (Bryman, 2011: s. 73-77).

En stor del av statsvetenskapliga studier inrymmer teoretisk anknytning, i syfte om att ge ett perspektiv på exempelvis ett fall. Den teoretiska anknytningen kan således bidra med ytterligare kunskap om ett komplext fall. Exempelvis i detta fall, demokratisering och faktorer som kan bidra till demokratisering. Studien har med hjälp av det teoretiska ramverket från Rustow & Shain och Linz, åstadkommit med ett perspektiv på fallet Tunisien (Bryman, 2011: s. 347-348., Teorell, 2007: s. 47). Kombination med forskningsdesignen fallstudie har studien tagit formen av en teorikonsumerande fallstudie, detta är speciellt passande med tanke på studien har analyserat politiska aktörer och den tillfälliga regimen betydelse under den demokratiska övergången i Tunisien med hjälp av ett teoretiskt ramverk.

Samhällsvetare framför att teorikonsumerande fallstudie inte har någon plats hos samhällsvetenskapen (Teorell, 2007: s. 47), på grund av att det inte går att generalisera utifrån resultatet av ett specifikt fall (Bryman, 2011: s. 79). Emellertid existerar det en form av teoretisk generalisering. Den teoretiska generaliseringen är mer relevant för studien eftersom syftet här inte är att dra slutsatser om demokratiska övergångar generellt. Anknytningen blir inom ramen av Tunisien till det teoretiska ramverket. Hade undersökningen studerat fler fall hade möjligheten till en generalisering utanför teorin vart i en högre grad (Teorell, 2007: s. 44).

Andra metoder har övervägts, innan val av teori och material skedde. Metoder som har övervägts har vart kvalitativ textanalys, innehållsanalys och teoriprovande. Med studiens syfte att analysera politiska aktörers betydelse inom den tillfälliga regimen under övergången i Tunisien hade studien övergått till att vara alltför omfattande. Oavsett om studien hade använt en textanalys eller en innehållsanalys som metod, och minst sagt utan en teori. Val av teori som utgångspunkt för studien underlättade avgränsningsprocessen i en stor utsträckning. Med tanke på att tidsomfattningen för studien är tio veckor är teorin en väsentlig tillgång till val av metod. Teorivalet, problemformuleringen och studiens syfte ledde valet av metod naturligt till en teorikonsumerande fallstudie. Utöver studiens fall och det teoretiska ramverket var det tidsmässigt passande. Anledningen till att studien inte använder sig av en teoriprovande fallstudie, är för att studiens syfte inte är att pröva teorin. Syftet med studien är att analysera politiska aktörer och den tillfälliga regimens betydelse under den demokratiska övergången i Tunisien. Hade materialvalet exempelvis varit ett antal specifika statliga dokument, och studiens fokus varit på den auktoritära regimen, hade en innehållsanalys av statliga dokument vart en mer relevant metod. Eftersom syftet med en innehållsanalys är just sökandet efter bakomliggande teman i de materialen (oftast dokument), och inte konsumera en teori. Textanalys förknippas ofta med semiotik och hermeneutisk analys där undersökaren analyserar bakomliggande teman och tolkar sedan dessa. Därmed hade studiens problemformulering behövt omformuleras omfattande om den valda metoden hade vart text- eller innehållsanalys (Bryman, 2011: s. 505-507).

Den analytiska aspekten i metoden baseras utifrån studiens teoretiska ramverk av tillfälliga regimer och politiska aktörer. Kategoriseringarna som Shain och Linz förser studien med har fungerat som ett analysverktyg och har diskuterats mer i slutet av avsnitt

fyra.

3.2 Material

Det huvudsakliga materialet är sekundärmaterial i form av akademiska artiklar som finns tillgängligt via Stockholm och Linköpings universitets onlinedatabaser. Exempel på databaser som är tillgängligt för studien är Jstor, Google scholar och Scopus. Linköpings universitets databaser via internet rangordnas efter område, där en av kategorierna specialiserar sig i statsvetenskap. Områdesrangordning underlättar materialinsamlingen eftersom studien endast kommer att använda dessa när det kommer till Linköpings universitets databaser. Sökning via den mer generella sökmotorn Unisearch (LiU) och EDS (SU) kommer också vara tillgänglig. De huvudsakliga sökorden är *Tunisian revolution*, *Tunisian democratic transition*, *interim government in tunisia* och *Tunisian transition*. Tidsperioden för insamlingen av artiklarna är från 2011 till 2018, med ett särskilt fokus på de första åren 2011-2013 i syfte om att förhöja reliabiliteten av materialet. Den huvudsakliga rapporteringen av forskningsresultat är genom akademiska artiklar och liknande. Därmed har akademiska artiklar genomgått en granskning vilket är en form av kvalitetskontroll. Till skillnad från andra skrivna dokument, vilket kvalitetskontrolleras inte i samma utsträckning. Kvalitetskontrollen som studiens material genomgår säkerställer en trovärdighet i en högre utsträckning än exempelvis nyhetsartiklar (Bryman, 2011: s. 559).

En begränsning i materialet är språket, eftersom i Tunisien talar befolkningen huvudsakligen arabiska och därefter franska. Studien behärskar således inte arabiska och franska. Detta bidrar till en snävare omfattning av förstahandsmaterial. Stor mängd av det som skrivs inom statsvetenskapen är likväl på engelska, därmed begränsas liknande studier generellt sätt till det engelska språket. Efter flertal sökningar via Linköping och Stockholms universitets onlinedatabaser upptäcktes en klar majoritet av akademiska artiklar på engelska. Cirka tio procent av artiklarna är på franska, därför skulle det vara en fördel att behärska det franska språket. Eftersom möjligheten att förfoga förstahandskällor hade vart i en högre utsträckning.

En annan begränsning i val av material är tidsomfattningen. Det finns inte tillräckligt med tid för att gå igenom samtliga akademiska artiklar om revolutionen. En tredje begränsning i materialet är den regionala faktorn. Stor omfattning av det empiriska materialet som

analyserats kommer från västerländska akademiker. Ett västerländskt perspektiv leder till att resultatet kan ha skiljt sig en aning på vissa detaljer om arabiska och franska språken behärskats.

4. Tidigare forskning och teori

Inledningsvis har avsnitt fyra gett fem exempel på tidigare forskning av Tunisiens revolution. En teoretisk lucka upptäcktes hos tidigare forskning och på grund av detta har luckan fungerat som ett argument för val av det teoretiska perspektivet. Följaktligen har den teoretiska utgångspunkten för studien utförligt och nyanserat beskrivits. Slutligen har teorin operationaliserats i syfte om att tydliggöra analysens tillvägagångssätt.

4.1 Tidigare forskning

”Social media and protest mobilization: evidence from the Tunisian revolution” av Breuer et al.

Studien undersöker sociala medier och huruvida den har agerat som en katalysator för demonstranterna i Tunisien under revolutionen. Med hjälp av resurs-mobiliseringsteorin kommer undersökningen fram till att sociala medier spelat en viktig roll inför mobiliserandet mot Ben Ali regimen.

”The Contribution of Facebook to the 2011 Tunisia Revolution: A Cyberpsychological Insight” av Marzouki et al.

Marzouki och resterande avgränsar sin studie av sociala medier genom att endast undersöka Facebooks bidrag till revolutionen i Tunisien 2011. Författarna kommer fram till som tidigare studie, att Facebook agerade som en ”katalysator” för revolutionen. Undersökningen utgjordes av en internetbaserad frågeundersökning där respondenterna fick först och främst rangordna Facebooks betydelse i revolutionen och sedan motivera varför.

”Understanding the Success of Mass Civic Protest in Tunisia” av Angrits P. Michele.

Studien undersöker samspelet mellan regimen, protagonister inom civilsamhället och de vidsträckta demonstrationerna. Demonstranterna utgjordes av islamister, sekulära islamister inom oppositionen och sist de från Tunisiens fackförening (UGTT). Angrist kom fram till att socioekonomiskt klagande, användandet av sociala medier och militärens demobilisering spelat en fundamental roll. Dessa tre faktorer ledde enligt Angrist till framgången av massdemonstrationer som i sin tur ledde till att Ben Ali flydde landet.

”Discourses of the 2011 Arab Revolutions” av Seignuerie, Ken.

Seignuerie undersöker den kulturella diskursens betydelse för befolkningen under revolutionen. Undersökningen fokuserar på Egypten, Tunisien, Syrien och Bahrain. Seignuerie kommer fram till kartläggandet av tre diskurser, mänskliga rättigheter, utvecklande engagemang och elegisk humanistisk. Diskurserna ska ha försett befolkningen i dessa länder med praktiska, politiska och moraliska verktyg. Därefter försedde verktygen möjligheten för befolkningen att bemöta de begränsade möjligheter befolkningen hade i respektive stat.

“The role of political Islam in Tunisia’s democratization process: Towards a new pattern of secularization?” av Özcan, Sevinc Alkan.

Undersöker huruvida frågan ”är Islam och demokrati förenliga?” är relevant idag. Özcan menar att den religiösa oppositionsrörelsen har omformulerat frågan till ”är sekularisering och demokrati förenliga?”. På senare tid har frågan formulerats till ”är fienden av demokrati i Mellanöstern, inte Islamistiska partierna, men de sekulära regimerna”. Studien kommer fram till att det har skiftats från den fransksdominerande typen av auktoritär och monopolistisk sekularism till en mer pluralistisk förståelse av sekularisering, som påverkats av återuppståendet av politisk Islam i Tunisien efter revolutionen.

De fem tidigare forskningar om revolutionen som presenterats har fokuserat på sociala medier, civilsamhällets protester, befolkningens diskurs och Islams roll. Endast en av de fem presenterade använde sig av ett teoretiskt perspektiv. Mycket av tidigare forskning av Tunisiens revolution utöver de presenterade har även vart utan ett teoretiskt perspektiv. Med hjälp av Dankwart Rustows tredje fas i övergångsteorin och Shain & Linz teori kring kombinationer av politiska aktörer och tillfälliga regimer, ämnar studien att fylla den teoretiska luckan hos tidigare forskning.

De olika utgångspunkter som tidigare forskning valt må spelat en stor roll i revolutionen. Shain och Linz antyder betydelsen politiska aktörer inom den tillfälliga regimen spelar. Enligt det teoretiska ramverket har den tillfälliga regimen det sista ordet, och det är de politiska aktörernas agerande som sätter riktningen för övergången. Civilsamhället och Facebook har definitivt spelat en stor roll i att mobilisera revolutionen. Emellertid om de politiska aktörerna inom den tillfälliga regimen inte är pro-demokrati kommer en övergång inte att ske till förmån för en demokratisk stat. Därför kommer denna studie att

använda sig av det valda teoretiska ramverket, i syfte om att fylla den teoretiska luckan (Potter et al, 1997: s. 16).

4.2 Teori

Demokratiseringsstudier har fokuserat på olika faktorer när det kommer till vad som leder till en övergång. Moderniseringsteorin är en av flertal teorier, och diskuterar kring den ekonomiska utvecklingens roll i demokratisering. Följaktligen det strukturella tillvägagångssättet. Teorin undersöker den historiska processen, och hur förändringar över tid kan leda till demokratisering (Potter et al, 1997: s. 11-22).

Det första teoretiska perspektivet som tas till användning i analysen av Tunisien är Rustows övergångsteori. Studien kommer endast att fokusera på beslutsfasen, som kommer efter nationell enighet och förberedande fasen. Den huvudsakliga anledningen till denna avgränsning är att Rustow argumenterar för oavsett hur viktig den första och andra fasen är för beslutsfasen, kommer beslut till förmån för demokrati aldrig automatiskt efter att den första och andra har uppfyllts. Beslutsfasen kan tolkas som självständig till en viss utsträckning, eftersom själva övergången sker på grund av ett genuint val och är inte beroende av de tidigare faserna. Emellertid betonar Rustow för att en stat ska komma till förhandlingsbordet bör någon form av nationell enighet och politisk kamp ske. Den tredje fasen hos Rustow beskrivs först och främst som känslig. Beslut angående införande av demokratiska institutioner kan både accepteras och nekas från politiska aktörer inom den politiska arenan. Beslut till förmån för demokrati är resultatet av samverkan mellan flertal krafter. Interaktionen är i form av förhandlingar inom en liten grupp av politiska eliter inom den auktoritära regimen och oppositionella grupper från tidigare politiska kamper (Rustow, 1970: s. 355-357).

För att förse studien med ett tydligare teoretiska ramverk har kompletterande uppgifter från modernare statsvetare tagits till hänsyn. Shain och Linz är två samhällsvetare som i *"Between States: Interim Governments and Democratic Transition"* arbetat vidare på Rustows övergångsteori, med fokus på övergångsdelen (Besluts och konsolideringsfasen). Andra samhällsvetare som har bidragit med sin forskning till övergångsteorin har varit Guillermo O'Donnell och hans kollegor i (1986) *Transitions from Authoritarian Rule*. Under övergången har Shain och Linz valt att kategorisera politiska aktörer inom den auktoritära regimen, och den oppositionella sidan där en del kombinationer är till förmån

för demokrati i en högre grad än andra. Inom den auktoritära koalitionen finner Shain och Linz hardliners och softliners (Se tabell 1: s. 12). Den förstnämnda är beslutsam kring att behålla det auktoritära styret, däremot är den senare villig att förhandla med oppositionen angående politiska liberaliseringar eller demokratisering. Inom oppositionen framhäver statsvetarna att det existerar tre kategoriseringar, opportunistis, moderates och radicals. Den förstnämnda innehåller politiska aktörer från den tidigare regimen som gått över till oppositionen utan något större engagemang. Syftet med att mobilisera sig med oppositionen är förhoppningarna om att uppnå egen vinst av övergången. Moderates är till förmån för demokratisering men respekterar samtidigt positionen av de traditionella eliterna, inkluderat militären. Den sistnämnda kräver demokratisering i hög utsträckning, och är samtidigt ovillig till att kompromissa med den auktoritära koalitionen inom den tillfälliga regimen (Potter et al, 1997: s. 15).

Tabell 1. Politiska aktörer under övergångar

Auktoritära koalitionen		Oppositionella koalitionen		
Hardliners	Softliners	Opportunistis	Moderates	Radicals
Starkt engagemang till att behålla det auktoritära styret.	Förhandlingsbar med oppositionen om politiska liberaliseringar eller demokratisering.	Tidigare regim supportrar med inget seriöst engagemang som samtidigt hoppas få något av övergången.	Till förmån för demokratisering samtidigt som politiska aktörerna respekterar positionen av den traditionella eliten (militären).	Kräver omfattande demokratiska förändringar, och ovillig till att kompromissa med den auktoritära koalitionen.

Källa: Potter, et al. 1997. *Democratization*. Polity Press: Cambridge.

En fundamental fråga kring övergångar är sättet softliners väljer att använda sin makt inom den tillfälliga regimen. Softliners kan utgå från att de är lämpligast att förhandla för att lindra det eventuella straffet för deras politiska handlingar i den tidigare diktaturen. Softliners är därför inte emot eventuella politiska liberaliseringar, huruvida övergången leder till en större demokratisering. Såvida resultatet skulle vara densamma, exempelvis fängelsestraff, skulle valet förmodligen vart att behålla den auktoritära regimen (Nilsson,

2005: s. 75). Moderates inom oppositionen kan välja att bidra till övergången genom att genomgå ett internt samarbete med opportunist, radicals eller till och med endast softliners inom den tillfälliga regimen. Martin Nilsson docent i samhällsvetenskap betonar att samarbetet med politiska aktörer kan ske annorlunda, och med varierande kombinationer av politiska aktörer. Anledningen till att politiska aktörer väljer att förhandla med en viss politisk aktör kan därmed variera. Ett sätt för oppositionen att besvåra den auktoritära koalitionen, kan vara genom att mobilisera sig ute på gatorna. Mobiliserandet av befolkningen kan därmed få politiska aktörer inom den auktoritära koalitionen att övergå från hardliners till softliners. Såvida den moderata oppositionen väljer att förena sig med radicals, kan det vara mer troligt att softliners väljer att mobilisera sig med hardliners (Nilsson, 2005: s. 76). Genom jämförande bevis av Latinamerika fann Shain och Linz att framgångsrika övergångar tenderar till att ske om landet kontrolleras av en kombination av softliners och moderates, med radicals exkluderade från förhandlingsbordet (Potter et al, 1997: s. 15). Det avgörande för resultatet av en demokratisk övergång enligt Shain och Linz är frågan om vem som styr under den tillfälliga perioden, och i vilken grad de använder sin makt (Potter et al, 1997: s. 16).

Den andra delen i deras övergångsteori som studien använder sig av är deras kategorisering av tillfälliga regimer som Shain och Linz antyder är till förmån för en demokratisk övergång. Dessa har genererats utifrån komparativa analyser av flertal demokratiska övergångar i slutet av nittonhundratalet, med fokus på den första övergången som studien ämnar undersöka i Tunisien (Potter et al, 1997: s. 15).

Opposition-ledd provisorisk regeringen är oftast utropade av en ny maktelit som påstår sig tagit över från den tidigare eliten genom en politisk kamp i form av exempelvis en statskupp. Politiska aktörer inom regimen indikerar oftast på att införa en pro-demokratisk stat genom fria val inom en kort tid. *Maktodelad tillfällig regeringen* kan vara ett resultat av ett tillfälligt samarbete mellan representanter av den tidigare auktoritära regimen, och individer från den demokratiska oppositionen. Maktodelande regeringen kan emellertid även vara en grupp individer vilket agerar som en "caretaker", till att en demokratiskt vald regering kan ta över. *Tillfälligt-satt tillsynsregering* är oftast ett resultat av en övergång där den auktoritära regimen självmant initierat en övergång. Syftet med den auktoritära regimen agerande är att minska de ekonomiska konsekvenserna av

demonstrationer. Syftet kan även vara på grund av någon form av hot inom den auktoritära regimen, eller från oppositionen. *Den fjärde tillfälliga regeringen* är uppsatt genom FN, och är den minst relevanta för undersökningens fall. Eftersom att FN inte satte upp en tillfällig regering i Tunisien. FN har spelat en roll i fall där regimen inte kan införa någon form av maktdelande regering på grund av exempelvis en historisk bakgrund i rivalitet och misstro. Shain och Linz teori kring politiska aktörer och tillfälliga regimer förser studien möjligheten att karaktärisera Tunisiens tillfälliga regim och politiska aktörer som bidrog till Tunisiens övergång (Potter et al, 1997: s. 17).

Analytiskt verktyg

Under analysen kommer det teoretiska ramverket som studien förfogar att användas i syfte om att kategorisera politiska aktörer och tillfälliga regimer som existerat under övergången. Rustows bidrag till studiens teoretiska utgångspunkt kommer stå för den mer generella diskussionen i analysen, slutsats och diskussion. Rustows diskussion kring beslutsfasen förser läsaren därmed med en ingång av kunskap för vad som kännetecknar en övergångsperiod. Övergångsperioden är bland annat känslig, självständig och därmed beroende av politiska aktörer i förmån för demokrati för att en övergång ska ske.

Först och främst har det teoretiska ramverket bidragit med den mer omfattande avgränsningen i empirin som presenteras under avsnitt 6.1. Likaså har Shain och Linz försett analysen med konkreta definitioner på olika politiska aktörer och tillfälliga regimer. Således har kategoriseringarna av politiska aktörer och tillfälliga regimer under övergångar tagits till akt. Inom den auktoritära koalitionen existerar det som tidigare nämnts, hardliners och softliners. Inom den oppositionella koalitionen har politiska aktörerna kategoriserats utifrån definitionerna, opportunist, moderates och radicals. Följaktligen har de fyra olika kategoriseringarna kring den tillfälliga regimen, opposition-ledd, maktdelande och tillfälligt-satt tillsynsregering använts i syfte om att analysera den tillfälliga regimen. Dessa två verktyg kommer att stå för kärnan i analysen.

Om materialet inte förser studien med kategoriseringarna av Shain & Linz politisk aktörer, och någon av de fyra tillfälliga regimer, har kontrollfrågor skapats. Vilka politiska aktörer utgör sig av den tillfälliga regimen? Och Kan Rustow och Shain & Linz förse studien med ett perspektiv på fallet ändå? Med politiska aktörer syftar teorin först och främst på individer som förfogar över någon form av politisk makt inom den

auktoritära och oppositionella sidan. För det andra, tillfälliga regim är de politiska aktörer som formar en regim efter att den tidigare auktoritära regimen upphört tills att en ny väljs. Tunisien bestod av flertal tillfälliga regimer efter att Ben Ali flytt i januari 2011 till oktober samma år.

5. Begrepp

Innan studien går in på analysen har de centrala begreppen inom demokratisering för studien redogjorts, och hur dessa förhåller sig gentemot varandra under en övergång. Huruvida politiska liberaliseringar leder till en demokratisk övergång diskuteras utifrån två perspektiv. Syftet med redogörandet av demokratiseringsbegreppen är att underlätta helhetsuppfattningen av analysen. Därefter kan avsnitt fem leda till en djupare förståelse för fallet Tunisien och demokratiska övergångar. Slutligen har en figur framställts i syfte om att underlätta uppfattningen av diskussionen (Se figur 1: s. 18).

En auktoritär regim är en som präglas av envåldsmakt, diktatur och absolutism. Inom ett auktoritärt ledarskap har regimen absolut makt över alla myndigheter i landet och nyckelpositionerna inom den politiska makten. Befolkningen i en auktoritär regim är exkluderande i all slags beslutsfattande och har ingen delaktighet i politiken (NE, *auktoritär*). Till skillnad från en demokratisk regim som företräder folkviljan, vilket inträffas genom fria och allmänna val (NE, *demokrati*). Regimer med ett auktoritärt styre är oftast ett sätt för den politiska eliten att upprätthålla den sociala och ekonomiska makten (MacEwan, 1988: s. 123). Samtidigt som det förekommer medborgerliga rättigheter som yttrande och församlingsfrihet i en demokratisk stat (NE, *demokrati*)

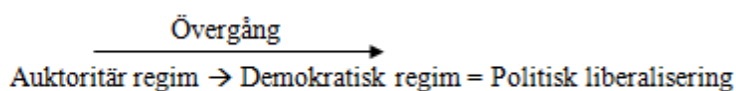
Enligt O'Donell, Guillermo, Schmitter C Philippe och Whitehead Laurence som har skrivit *Transition from Authoritarian Rule (1986)* kan en framgångsrik övergång huvudsakligen ses som en förändring av sociala relationer och politiska förändringar. Politiska förändringar kan exempelvis vara friare val och rätten av en opposition i den politiska makten. När politiska och sociala förändringar nås uppfylls en form av politisk liberalisering. Politiska liberaliseringar är vad som kännetecknar en övergång till förmån för demokrati. MacEwan som har granskat *Transitions from Authoritarian Rule* av O'Donell, Guillermo et al, hävdar att olika definitioner av demokrati härstammar från olika politiska ideologier, där olika ideologier associeras med olika politiska agendor (MacEwan, 1988: s. 123).

Politiska liberaliseringar kan emellertid hämmas på samma sätt som den kan införas, vilket i sin tur förhindrar den demokratiska övergången. Beroende på vad politiska aktörer inom en tillfällig regim beslutar för att införa i ett land närmast kan politiska

liberaliseringar framstå på olika sätt. Med andra ord behöver en övergång till en demokratisk regim inte alltid leda till politiska liberaliseringar (Potter et al, 1997: s. 15). Därför kan en övergång från auktoritärt styre till en demokratisk regim på samma sätt ske omvänt. Rustow antyder att beslut i förmån för demokrati är ett resultat av ett samspel mellan flertal olika krafter, och kan komma att föreslås och samtidigt avvisas. För att en övergång ska bevara de uppnådda politiska liberaliseringarna behöver staten konsolidera och anamma de uppnådda demokratiska institutionerna. Anammar staten de uppnådda politiska liberaliseringarna inte tillräckligt, kan en övergång tillbaka till en auktoritär regim ske (Rustow, 1970: s. 356).

Egypten är ett exempel där en övergång skett omvänt. Efter revolutionen 2011 hade de ett val i mars samma år som ansågs vara relativt fritt. Valet kan ses som en politisk liberalisering och en påbörjad demokratisk övergång. Året efter politiska liberaliseringarna uppnåts förflyttas Egypten enligt The Economists Democracy Index från 3,07 till 3,95 under 2010-11 perioden. Därefter hamnar Egypten på 4,56 vilket tar landet ur definitionen av en auktoritär regim till en hybridregim på samma sätt som i Tunisien. Två år efter revolutionen hamnar Egypten emellertid vid 3,27, vilket är större skillnad från Egypten innan revolutionen. Till skillnad från i Tunisien där ett val tog plats oktober 2011, som enligt många ansågs vara rättvis, transparent och välskött. Ennahda som tidigare var förbjuden under Ben Alis tid som president, fick flest platser som enskilt parti i parlamentet vilket skapade den nya tunisiska konstitutionen. Idag har Tunisien passerat 6 av 10 i demokrati index vilket sätter de i en bristfällig demokrati (NE, *Egypten*). Egypten och Tunisien övergångar förser två exempel på initierade övergångar som har utvecklats på två olika sätt.

Figur 1. Demokratiseringsbegrepp

Källa: *Egen sammanställd figur.*

För att underlätta diskussionen av begreppen övergång, auktoritär regim, demokratisk regim och politisk liberalisering har en figur framställts i syfte om att tydliggöra diskussionen av de presenterade begreppen.

Sammanfattningsvis medför en övergång från en auktoritär regim till en mer demokrativänlig regim inte alltid en garanterad demokratisk regim. Eftersom på samma sätt politiska liberaliseringar kan uppnås kan dem avvisas. Egypten kan ses som ett exempel på hur en övergång kan ske omvänt, efter att landet uppnått politiska liberaliseringar. För att en övergång ska resultera i en demokratisk regim och vidmakthålla den status quo behöver en stat konsolidera den uppnådda politiska liberaliseringen. Konsoliderar regimen inte de liberaliseringar som staten uppnått av en övergång tillräckligt, kan en övergång ske bakvänt tillbaks till en auktoritär regim. Konsolidering är en fas inom Rustows övergångsteori som sker efter studiens fokus. Figur 1 demonstrerar en ideal övergång (Arieff, 2012: s. 294-295).

6. Resultat

I följande kapitel redovisas studiens resultat som kommer stå till grund för den teoretiska anknytningen. Fokuset är från den 14 januari samma dag Ben Ali flydde till det konstitutionella parlamentsvalet. Med fokus på den tillfälliga regimen och politiska aktörer inom den.

6.1 Förändringar och utmaningar av övergången i Tunisien

Övergången av Tunisien inledde med att Ben Ali flydde landet 14 januari 2011 under pågående protester. Mohammed Ghannouchi som tidigare var premiärminister för Ben Ali från 1999 till 2011 (Lamont, C. K & Boujneh, H., 2013: s. 37), fick fylla Ben Alis plats som tillfällig president efter Ben Ali flytt. Efter näst intill 24 timmar tog emellertid Fouad Mebazaa, parlamentets ordförande, över som tillfällig president. Eftersom Mebazaa var den rätta efterträdaren enligt artikel 57 i konstitutionen. Ghannouchi fick tjäna som premiärminister istället, som i sin tur formade den första tillfälliga regimen (El-Khawas, 2012: s. 12) den 17 januari 2011 (Honwana, 2011: s. 14).

Den första tillfälliga regimen utgjordes av tidigare ministrar från Ben Alis regim, och dessa fick sitta kvar som utrikes, inrikes och finansminister (Middle East Institute, 2011: s. 494). Utöver det demokratiska konstitutionella partiet (RCD) bestod den tillfälliga regimen av två oppositionella partier som existerade under tiden Ben Ali var president. Dessa två partier var huvudsakligen Progressiva Demokrati Partiet (PDP) och Ettajdid rörelsen. Både PDP och Ettajdid fick även sällskap av enstaka självständiga representanter i den tillfälliga regimen (Honwana, 2013: s. 99). Ghannouchis tillvägagångssätt till övergången var att dämpa klyftan som uppstod som ett resultat av revolutionen. Syftet med Ghannouchis tillvägagångssättet var att röra sig mot ett mer fredligt demokratiskt system, genom att konsolidera tidigare existerande institutioner. Som ett resultat av att konsolidera tidigare existerande institutioner försökte Ghannouchi att återgå till lag och ordning. Samtidigt som Ghannouchi strävade efter att undvika ett politiskt vakuum (Honwana, 2013: s. 99-100). Inom den oppositionella sidan var politiska aktörerna missnöjda över tilldelandet av mindre betydelsefulla positioner i den tillfälliga regimen. Därefter ledde missnöjet till att ministrar inom Tunisiens fackförening för arbetarna (UGTT) sa upp sina poster inom den tillfälliga regimen. En ytterligare anledning till av ministrar från UGTT valde att hoppa av, var eftersom att flertal

medlemmar från RCD partiet var en del av den tillfälliga regimen (McMurray & Ufheil-Somers, 2013: s. 16). Andra hotade att sluta eftersom de ansåg att de inte ville arbeta politiskt med ministrar från den tidigare regimen (El-Khawas, 2012: s. 12). När Ghannouchi inträdde som tillfällig premiärminister, bemöttes regimen med att unga aktivister protesterade vid Kasbah gatan som ligger i centrala huvudstaden (Honwana, 2013: s. 100). Befolkningen antydde att den nya regimen fortfarande dominerades av Ben Ali supportrar och påstod att ingen större politisk skillnad skett (Middle East Institute, 2011: s. 494).

Den 18 januari återgick befolkningen till gatorna och protesterade på grund av att Ben Ali var borta men att hans regim fortfarande var vid makt. Befolkningen begärde bland annat att den tillfälliga premiärministern och alla ministrar som har associerats med Ben Ali att avgå (El-Khawas, 2012: s. 12). Presidenten och premiärministern bemötte kritiken med att avgå från Ben Alis parti (RCD). Två dagar senare hoppade flertal ministrar av från RCD men inte från den tillfälliga regimen, i syfte om att behålla den försvagade koalitionen ihop (Middle East Institute, 2011: s. 494). Valet från RCD att fortfarande vara en del av den tillfälliga regimen ledde till fortsatta protester i huvudstaden Tunis (El-Khawas, 2012: s. 12).

Den andra tillfälliga regimen till följd av att den första upplöstes efter tio dagar (Honwana, 2011: s. 14), var ett steg i rätt riktning i jämförelse med den föregående tillfälliga regimen. Eftersom att under den andra tillfälliga regimen hade ministrar som associerats med Ben Ali reducerats. Regional representation av ministrar utvidgades, och representanter från civilsamhället inkluderades i den tillfälliga regimen (Paciello, 2011: s. 10). Vändningen hade resulterat i att makten balanserades och därefter utvecklades fundamentalt från staten till den tunisiska befolkningen (Murphy C, 2011: s. 303). Den tillfälliga regimen var emellertid fortfarande ledd av Ghannouchi och politiska aktörer från den tidigare auktoritära regimen (Paciello, 2011: s. 10). Ghannouchi utlovade att han skulle säga upp sig efter nästkommande nationella val. Den tillfälliga premiärministern utlovade även att ett val för representanter som skulle ta fram en ny konstitution, skulle hållas juli 2011 (som senare sköts upp till oktober) (El-Khawas, 2012: s. 12-13). Protester uttryckte sin frustration över den långsamma övergången, eftersom regimen fortfarande utgjordes av flertal ministrar från Ben Alis regim. Oppositionen ansåg fortfarande att Ghannouchi var alldeles för nära Ben Alis regim för att inkluderas i den tillfälliga

regimen. Unga i Tunisien uttryckte sig metaforiskt ”we cut off the head of the beast, but the beast was still very much alive.” (Honwana, 2011: s. 14). Hur omfattande än Ghannouchis regim ansträngde sig, misslyckades den tillfälliga regimen med att bemöta protesternas grundläggande krav. Protesternas grundläggande krav var att ministrar från Ben Alis regim inte skulle inkluderas i den tillfälliga regimen (El-Khawas, 2012).

Den tillfälliga regimen rättfärdigade sitt förfogande över makten genom att bland annat legalisera bildandet av nya partier och försedde politiska fångar med amnesti. Den tillfälliga regimen satte ut en internationell arrestering för Ben Ali och hans närmaste släktingar. En arrestering sattes även ut i Tunisien för Ben Alis släktingar på längre håll (Honwana, 2011: s. 14). Den tillfälliga regimen uteslöt RCD från politiken, som hade makten innan revolutionen. Beslut över huruvida partiet borde förbjudas helt var fortfarande i en pågående process (Middle East Institute, 2011: s. 495). Post-revolutionen utmärktes av fortsatta oroligheter och politisk kamp, till stor del på grund av valet att behålla flertal politiska tjänstemän från den tidigare regimen (Arieff, 2012: s. 289). Efter fortsatta protester av de unga i Tunisien avgick Mohammed Ghannouchi den 27 februari (Honwana, 2011: s. 14) Ghannouchi blev ersatt av Beji Caid Essebsi vilket tilldelades positionen som tillfällig premiärminister av kommissionen. Syftet med valet av Essebsi var att han mest sannolikt skulle ge sin makt utan något större motstånd när en folkvald ersättare kan tillträdas (Pickard, 2011: s. 639). Till följd av Ghannouchis avgång valde resterande ministrar från RCD att säga upp sig (Honwana, 2013: s. 102). Ghannouchis avgång var en vinst för demonstranterna som höll pressen tills alla Ben Ali supportrarna sa upp sina poster från den tillfälliga regimen (El-Khawas, 2012: s. 13).

Den tredje tillfälliga regimen utgjordes av inga politiska tjänstemän från den tidigare auktoritära regimen (Middle East Institute, 2011: s. 495). Essebsi som tog över Ghannouchi hade tidigare arbetat som utrikesminister för Bourgiba, som var Tuniens president från 1957 till 1987 (El-Khawas, 2012: s. 13). Den första mars 2011 legaliserade den tillfälliga regimen ett tidigare förbjudet politiskt parti vid namnet Ennahda (Middle East Institute, 2011: s. 495). Essebsi tog även på sig flertal politiska liberaliseringar vilket var frigörandet av tidigare politiska fångar, berättigandet av nya politiska partier och avlägsnade restriktioner på internet och media (Arieff, 2012: s. 293). Högt uppsatta regim hardliners fick en offentlig arrestering efter sig och den politiska polisen som Ben Ali hade under sig demobiliserades. RCD upplöstes helt denna gång istället från att tidigare

endast exkluderas, och fick till slut sitt kapital likviderat. Slutligen beslagtogs fastigheter, tillgångar och företag av 110 medlemmar av Ben Alis krets (Redissi & Schraeder, J., 2011: s. 15) Essebsi förbjöd även nio tusen tidigare tjänstemän från att kandidera till kommande val. Med hjälp av militären återställde Essebsi säkerheten i många delar av landet (El-Khawas, 2012: s. 13).

Utöver de politiska liberaliseringar som Essebsi lyckades med, lyckades den tredje tillfälliga regimen inte med att förändra sammansättningen av regimen. Unga tunisier var oroliga över Essebis regering. ”They changed Ghannouchi for Caid-Essebsi, but that doesnt solve anything,” (Honwana, 2011: s. 15) sa Ahmed, en 20 årig man från Grombelia, Tunisien. ”Both of them are part of the same old style of politics of Bourgiba and Ben Ali.... They will not bring about the change we need. The youth... is not sufficiently represented in the transnational government.” (Honwana, 2011: s. 15). Visserligen var situationen bättre i form av att politiska tjänstemän från den tidigare auktoritära regimen hade eliminerats. Den tredje tillfälliga regimen tvingade ut ansvarstagande från politiska aktörer som var en del av revolutionen. Samtidigt bestod den tillfälliga regimen enligt Ahmed fortfarande av en premiärminister från den äldre stilen av politik (Honwana, 2011: s. 15).

Sammanfattningsvis existerade tre relativt olika tillfälliga regimer, med två olika tillfälliga premiärministrar och diverse kombinationer av politiska aktörer inom den tillfälliga regimen. Politiska aktörer inom den tillfälliga regimen var väldigt oeniga huruvida politiska aktörer från den tidigare regimen borde inkluderas i övergången. Politiska aktörer från den auktoritära koalitionen ansträngde sig för att behålla sina positioner och sina arbetskamrater. Efter att den första regimen upphört väljer den andra tillfälliga regimen under Ghannouchi att minska representanter från den auktoritära regimen och öka från den oppositionen. Slutligen tar Essebsi över efter Ghannouchis avgång. Politiska liberaliseringar skedde i form av avlägsnandet restriktioner på internet och media, amnesti tillfördelades för politiska fångar och det konstitutionella parlamentsvalet meddelades till allmänheten.

7. Analys

Analysen har karaktäriserat politiska aktörer under övergången i Tunisien utifrån, hardliners och softliners inom den auktoritära koalitionen. Därefter utifrån opportunist, moderates och radicals inom den oppositionella koalitionen (Se tabell 1: s. 13). Till följd av de politiska aktörerna har den tillfälliga regimen karaktäriserats utifrån opposition-ledd provisoriska regeringen, maktdelande regeringen och den tillfälligt tillsatta tillsynsregeringen. Den fjärde tillfälliga regimen är den internationella tillfälliga regeringen, och kommer inte att diskuteras eftersom den sätts upp av Förenade Nationerna vilket inte skedde i Tunisien.

7.1 Teoretiskt perspektiv

Under post-revolutionen i Tunisien har resultatet presenterat tre tillfälliga regimer, med Ghannouchi som premiärminister för de två första och Essebsi för den tredje. Den tillfälliga regimen bestod av politiska aktörer från den tidigare regimen (RCD) i kombination med oppositionella aktörer som konstaterats vara bland annat PDP och Ettajdid rörelsen. Allt efter den andra och tredje tillfälliga regimen tar över makten reduceras de politiska aktörer från den auktoritära sidan, och de från den oppositionella sidan ökar. Nästkommande stycke kommer att inleda den teoretiska diskussionen i relation till fallet Tunisien. Det teoretiska perspektivet står för studiens egna bidrag till fallet Tunisien. Avsnittet diskuterar först och främst kring huruvida Tunisien övergång präglas av hardliners och softliners inom den auktoritära koalitionen, och opportunist, moderates och radicals inom den oppositionella koalitionen. Därefter diskuteras kring såvida det går att antyda en opposition-ledd, maktdelande eller tillfälligt-satt regim i Tunisien.

Politiska aktörer

Shain Yossi och Linz J. Juan indikerar på att det finns fem kategoriseringar av politiska aktörer under en övergång (Se tabell 1: s. 13). Inom den auktoritära koalitionen existerar det hardliners och softliners. Kring den oppositionella sidan existerar det opportunist, moderates och radicals. De går emellertid inte in på vilken kombination som är till förmån för demokrati, vilket ger utrymme för studien att konstatera vilken betydelse kombination i Tunisien haft för övergången 2011. Genom jämförande studier av Latinamerika har Shain och Linz påträffat att softliners i kombination med moderates är till förmån för

demokrati i den studerande regionen. Analysen har kartlagt kombinationen av först och främst hardliners med radicals i Tunisien. Därefter förändras kategoriseringen till softliners inom den auktoritära koalitionen, och moderates inom oppositionen (Potter et al, 1997: s. 15).

Ghannouchi tog över och bildade den första tillfälliga regimen efter att Ben Ali flydde till Saudiarabien den 14 januari (Stepan, 2012: s. 92). Ghannouchi introducerade inte de konstitutionella parlamentsvalen förens den andra tillfälliga regimen var i makt. Syftet med detta var att genom tidigare existerande institutioner konsolidera övergången, i syfte om att återgå till lag och ordning, och samtidigt undvika ett politiskt vakuum (Honwana, 2013: s. 99-100). Shain och Linz antyder att den första tillfälliga regimen påvisar en skepnad av hardliners (Potter et al, 1997: s. 15), eftersom Ghannouchi och RCD gav indikationer på sin beslutsamhet att behålla det auktoritära styret. Ghannouchi valde att inte nämna några möjliga politiska liberaliseringar eller demokratiseringar, och samtidigt stabilisera landet. Den auktoritära regimen inom den tillfälliga regimen var därför beslutsamma kring att behålla det auktoritära styret i Tunisien. Visserligen inkluderade den tillfälliga regimen en del oppositionella partier och aktörer i regimen, dock var dessa tilldelade mindre viktiga positioner (McMurray & Ufheil-Somers, 2013: s. 16).

Under den andra tillfälliga regimen är Ghannouchi fortfarande premiärminister. Ghannouchi valde att inkludera oppositionella politiska aktörer i en större utsträckning (Paciello, 2011: s. 10), och introducerade konstitutionella parlamentsvalet (El-Khawas, 2012: s. 12-13). Således skiftar den auktoritära koalitionen kategorisering av politiska aktörer från hardliners till softliners (Arieff, 2012: s. 293). Samtidigt som balanseringen av makten inom den tillfälliga regimen ändrar riktning, från den auktoritära koalitionen till folket (Murphy C, 2011: s. 303). Anledningen till att det går att kategorisera om den auktoritära koalitionen, är på grund av att Ghannouchi börjar diskutera möjliga politiska liberaliseringar (Arieff, 2012: s. 293). Därefter uppkommer ytterligare politiska liberaliseringar när Essebsi tar över och bildar den tredje tillfälliga regimen (Middle East Institute, 2011: s. 495). Utifrån den givna teoretiska utgångspunkten denna studie förfogar, går det att tyda på att beslutet om konstitutionella parlamentsvalet är en av om inte det absolut fundamentala beslutstagandet den tillfälliga regimen tar. Enligt Rustow är beslutet från den andra tillfälliga regimen ett resultat av samverkan mellan de politiska aktörerna inom den tillfälliga regimen. Hade den auktoritära regimen bevarat sin tidigare

kategorisering, hardliners, kunde samverka mellan de politiska aktörerna resulterat något i förmån för den auktoritära koalitionen istället för den oppositionella. Därefter skulle övergången hindras eller åtminstone förhindras från att utvecklas (Rustow, 1970: s. 356).

Inom den oppositionella sidan går Shain och Linz in på opportunist, moderates och radicals. Opportunists innehåller politiska aktörer från den tidigare regimen, som i Tunisien fall var innan revolutionen. Opportunists har något större engagemang till demokratisering samtidigt som opportunist väntar sig vinna något från övergången. Moderates är för demokratisering samtidigt som de respekterar positionen av den traditionella eliten, bland annat militären. Slutligen radicals som kräver en större demokratisk övergång, och är ovillig att kompromissa med den auktoritära koalitionen (Potter et al, 1997: s. 15). Fallet Tunisien påvisar ingen form av opportunist, åtminstone i utsträckningen om det givna materialet i studien. Eftersom det inte har existerat politiska aktörer från RCD eller utanför RCD, som valt att mobilisera sig inom oppositionen (Paciello, 2011: s. 10-11). Huruvida det existerar moderates eller radicals i Tunisien är inte lika tydligt. För att kategorisera politiska aktörerna inom oppositionen som moderates behöver de vara i förmån för demokratisering. Samtidigt som politiska aktörerna respektera positionen av traditionella eliter, inkluderat militären (Potter et al, 1997: s. 15). De förstnämnda stämmer in på oppositionen, emellertid respekterade de oppositionella politiska aktörerna inte de tidigare politiska aktörerna som satt som utrikes, inrikes, finansminister, Ghannouchi och RCD (Potter et al, 1997: s. 15). Oppositionella politiska aktörer som UGTT och Ettakol valde att säga upp sig. Eftersom den tillfälliga regimen valde fortfarande att behålla politiker från RCD (El-Khawas, 2012: s. 12).

Essebsi tar över den tredje tillfälliga regimen vilket förändrar oppositionens acceptans gentemot den tillfälliga regimen. Oppositionella politiska aktörerna accepterar Essebsi i en högre grad, i den mån av att Essebsi fick styra Tunisien under resterande månader fram till konstitutionella parlamentsvalet. Essebsis första handlingar var bland annat offentliga arresteringar av högt uppsatta politiker som hade arbetat vid sidan av Ben Ali. Essebsi konfiskerade fastigheter, tillgångar och verksamheter från 110 individer av Ben Alis familj (Redissi & Schraeder, J., 2011: s. 15). Till följd av Essebsis handlingar gentemot Ben Alis familj, respekterade befolkningen av Tunisien och den oppositionella koalitionen den traditionella eliten. Essebsi kan anses som en traditionell elit således att han arbetade som utrikesminister när Bourguiba var president. Därför går det att antyda

den oppositionella sidan som moderates under den tredje tillfälliga regimen (Honwana, 2013: s. 101-102).

För att kategorisera politiska aktörer inom oppositionen som radicals enligt Shain och Linz bör politiska aktörer inom den oppositionella sidan först och främst begära mer omfattande demokratiska förändringar. Samtidigt måste de politiska aktörerna vara ovilliga till att kompromissa med den auktoritära sidan. Utifrån Shain och Linz teori om politiska aktörer under en övergång går det att kategorisera flertal politiska aktörer inom oppositionen som radicals under den första och andra tillfälliga regimen. Oppositionen blev tilldelad mindre viktiga positioner under den första och andra tillfälliga regimen, synnerligen den första. Således hotade en del politiska aktörer med att hoppa av i form av protest mot den tillfälliga regimen. Politiska aktörer (UGTT) valde därefter att säga upp sin post i den tillfälliga regimen. Anledningen till de olika avgångarna inom den tillfälliga regimen, var eftersom att den oppositionella sidan vägrade att arbeta politiskt med ministrar inom den tidigare auktoritära regimen (McMurray et al, 2013: s. 16., El-Khawas, 2012: s. 12). Visserligen begick ingen större talan från oppositionens sida kring demokratiska förändringar, vilket är ett av kriterierna för att oppositionen att klassas som radicals. I samma ögonblick var de oppositionella aktörer ovilliga att kompromissa med den auktoritära koalitionen inom den tillfälliga regimen (El-Khawas, 2012: s. 12).

De tidigare politiska aktörerna från den auktoritära regimen bemötte motstånd från befolkningen, och oppositionens sida under övergången i Tunisien. En av de huvudsakliga utmaningarna som övergången kännetecknas av var just motståndet från oppositionella politiska aktörer och befolkningen gentemot den auktoritära koalitionen (Honwana, 2013: s. 99-102., El-Khawas, 2012: s. 12-13).

Sammanfattningsvis går det att antyda att Ghannouchi och RCD i den tillfälliga regimen påvisar en skepnad av hardliners under den första och början av andra tillfälliga regimen. Längre in i andra tillfälliga regimen utvecklas Ghannouchi och RCD till kategorin softliners. Inom oppositionen indikerar huvudsakligen UGTT en skepnad av radicals. Under den första och andra tillfälliga regimen. Således att den oppositionella sidan inte var villig att kompromissade med den auktoritära sidan, när det gäller tidigare Ben Ali supportrar i den tillfälliga regimen. Essebsi träder in och bildar den tredje tillfälliga regimen, samtidigt förändrar oppositionens kategorisering från radicals till en blygsam

skepnad av moderates. Således att politiska aktörer från den oppositionella sidan inte är lika motstridiga gentemot den tillfälliga premiärministern. Utöver det teoretiska perspektivet gestaltar materialet oppositionen som eniga, i utsträckningen av att politiska aktörer som arbetat kring Ben Ali inte skulle inkluderas i den tillfälliga regimen.

Den tillfälliga regimen

Det väsentliga för resultatet av en demokratisk övergång, enligt Shain och Linz, är frågan om vem som styr den tillfälliga perioden och sättet de använder sin makt (Potter et al, 1997: s. 16). Vid det här fallet har det redogjorts för att den första och andra tillfälliga regimen bestod av politiska aktörer från både oppositionella sidan och den tidigare auktoritära regimen (Paciello, 2011: s. 10). Den tredje tillfälliga regimen utgjordes endast av oppositionella politiska aktörer (Middle East Institute, 2011: s. 495).

Den första idealtypen som Shain och Linz går igenom är den opposition-ledda provisoriska regeringen. Den består av som namnet antyder, oppositionen, som påstår sig tagit över från den tidigare eliten genom en politisk kamp. Oftast antyder politiska aktörer inom den tillfälliga regimen på att införa en pro-demokratisk stat genom diverse politiska liberaliseringar (Potter et al, 1997: s. 17). Den tredje tillfälliga regimen i Tunisien hade brutit sig loss från den tidigare auktoritära regimen helt och hållet, tack vare flertal maktkamper mellan oppositionen och den auktoritära koalitionen (Middle East Institute, 2011: s. 495). Essebsi tog på sig flertal reformer och somliga var utsläppet av tidigare politiska fångar och avlägsnandet av restriktioner inom internet och media (Arieff, 2012: s. 293., Middle East Institute, 2011: s. 495). Således går det att utifrån Shain och Linz kategorisera den tredje tillfälliga regimen som den första av deras fyra idealtyper av en tillfällig regim till förmån för en demokratisk övergång, Opposition-ledd provisorisk regering (Potter et al, 1997: s. 17).

Den andra idealtypen kallas för maktdelande tillfällig regering. Den kan först och främst vara ett resultat av ett tillfälligt samarbete mellan representanter av den tidigare auktoritära regimen, och individer från oppositionen. För det andra kan den maktdelande regeringen vara ett resultat av en grupp politiska eliter som agerar som en "caretaker", till att en demokratisk vald regering kan ta över (Potter et al, 1997: s. 17). Både den första och den andra tillfälliga regimen i Tunisien utgör sig utav någon form av maktdelande regim. Därför att den utgjordes av både RCD och Ghannouchi från den auktoritära sidan, och politiska aktörer från den oppositionella sidan som var UGTT och Ettakol (El-

Khawas, 2012: s. 12-13).

Den tredje idealtypen kallas för en tillfälligt-satt tillsynsregering och är oftast en produkt av en övergång där den auktoritära regimen självant initierar en övergång. Anledningen till att regimen självant initierar en övergång kan först och främst vara eftersom att dem vill minska de ekonomiska konsekvenserna av demonstrationer. För det andra, ett hot inom den auktoritära regimen eller från oppositionen (Potter et al, 1997: s. 17). Den tillfälligt-satt tillsynsregeringen platsar enligt Shain och Linz hos den första tillfälliga regimen i Tunisien. Shain och Linz skulle indikera att tre beslut Ghannouchi tog var på grund av att den tillfälliga regimen ville minska de ekonomiska konsekvenserna av demonstrationerna. Först och främst bildandet av den första tillfälliga regimen, och offentliggörandet av att han skulle sluta med politiken efter valet. Slutligen att det konstitutionella parlamentsvalet skulle hållas hösten 2011 (El-Khawas, 2012: s. 12-13., Potter et al, 1997: s. 17). Rustow skulle även bedöma att den auktoritära regimen självant initierar är ett resultat av att dem accepterar mångfald som sammanhållning i Tunisien. (Rustow, 1970: s. 355)

Sammanfattningsvis har analysen kartlagt tre idealtyper av tillfälliga regimer i Tunisien efter revolutionen. Dessa har varit opposition-ledd provisorisk regering, maktdelande och tillfällig-satt tillsynsregering. Början av övergången präglas av en tillfälligt-satt tillsynsregering. För det andra existerar det en form av maktdelande under den första och andra tillfälliga regimen. Slutligen när Essebsi tar över och skapar den tredje regeringen transformerar den tillfälliga regimen till en opposition-ledd provisorisk regering. Eftersom att den tredje tillfälliga regimen endast bestod av oppositionella politiska aktörer. Hos Tunisien har den väsentligaste vart den opposition-ledda provisoriska regeringen, eftersom den tillfälliga regimen åstadkom med förändringar som mest under sin tid i makten. Essebsi arresterade släktingar till Ben Ali, frisläppte tidigare politiska fångar och tog bort restriktionerna kring internet och media (Arieff, 2012: s. 293., Middle East Institute, 2011: s. 495). Essebsis tillfälliga regim konfiskerade även fastigheter, tillfångar och verksamheter av 110 medlemmar av Ben Alis familj (Redissi & Schraeder, j., 2011: s. 15)

För att tydliggöra analysens kartläggning av politiska aktörers förändring över tid har figur 2 framställts (Se figur 2: s. 30). Avslutningsvis har analysen kartlagt tre politiska

kategoriseringar hos Tunisien utifrån Shain och Linz teori. Den auktoritära koalitionen skiftar från hardliners till softliners från den första till den andra tillfälliga regimen. Den oppositionella koalitionen kvarstår som radicals genom den första och andra tillfälliga regimen. Under den tredje tillfälliga regimen antyds en skepnad av moderates. Eftersom oppositionens acceptans utvecklades i en högre utsträckning än tidigare tillfälliga regimer (Potter et al, 1997: s. 15). Inom de olika kategoriseringarna hos en tillfällig regim har analysen upptäckt spår av alla tre. Analysen har därmed diskuterat kring opposition, maktdelande och tillsynsregeringen och varför det går att urskilja dessa tre i Tunisien (Potter et al, 1997: s. 16). Diskussionerna av diverse kategoriseringarna har fullgjorts i syfte om att analysera de politiska aktörerna och den tillfälliga regimens betydelse för övergången. Enligt Shain & Linz och Rustow har dessa spelat en väsentlig roll i resultatet av ökandet i The Economists Democracy Index (Potter., Rustow), från 2,79 till 5,53 under 2010-11 och idag (2018) ligger indexet på 6,32 (The Economist Intelligence Unit).

Figur 2. Positionen av politiska aktörer under övergången

	Opposition		Maktdelande		Tillsynsregering	
	Auktoritära koalitionen		Oppositionella koalitionen			
	Hardliners	Softliners	Moderates		Radicals	
Första tillfälliga regimen	Diverse politiska aktörer				Diverse politiska aktörer	
Andra tillfälliga regimen		Diverse politiska aktörer			Diverse politiska aktörer	
Tredje tillfälliga regimen			Diverse politiska aktörer			

Källa: Egen sammanställd figur.

8. Avslutning

Under det sista avsnittet i studien har syftet och frågeställningarna anknytits med analysen i syfte om att dra flertal slutsatser. Följaktligen betonas vikten av fortsatt forskning av Mellanöstern och Nordafrika regionen, för att säkerställa studiens slutsatser. Slutligen har slutsatsen diskuterat kring anledningen studiens slutsatser är väsentliga, vidare forskning och problematiken med den valda metoden. Därefter diskuterar studien rollen politiska aktörer och den tillfälliga regimen spelat under Tunisiens övergång.

8.1 Slutsats

Rustow antyder att för att ett land ska demokratiseras behöver politiska aktörer självmant besluta i förmån för demokratisering. Emellertid är det lättare sagt än gjort, eftersom på samma sätt en fråga kan komma till form kan den förnekas. Shain Yossi och Linz J. Juan kommer fram till med hjälp av jämförande analyser av Latinamerika att det existerar kombinationer av politiska aktörer under övergångar. Vissa kombinationer är därefter till förmån för demokratiska övergångar i en högre utsträckning än andra.

Syftet med studien är att analysera politiska aktörer och tillfälliga regimen betydelse i Tunisien under den tillfälliga perioden, post-revolutionen, för övergången 2011. Med avsikt att uppfylla studiens syfte besvarades följande frågeställning.

Hur kan politiska aktörer och den tillfälliga regimen betydelse för övergången till demokrati i Tunisien 2011 kategoriseras?

Med hjälp av mestadels akademiska artiklar från diverse länder har studien i hög grad ämnat besvara frågeställningen. Analysen kom fram till att inom den auktoritära regimen existerar det först och främst hardliners. Politiska aktörer som kan beskrivas som hardliners är både Ghannouchi och ministrar från RCD partiet. Därefter när den andra tillfälliga regimen bildas utvecklas Ghannouchi och RCD till kategoriseringen softliners. Eftersom Ghannouchi börjar förhandla med de oppositionella politiska partierna om politiska liberaliseringar. Samtidigt valde ministrar från RCD att säga upp sina poster från partiet och efteråt från den tillfälliga regimen. Inom oppositionen existerades det radicals under den första och andra tillfälliga regimen. Politiska aktörer inom UGTT och Ettakol var obenägen till att kompromissa med den auktoritära koalitionen. Analysen gick in på

att medlemmar inom UGTT och Ettakol valde att hoppa av den tillfälliga regimen. Eftersom politiska aktörer från den oppositionella sidan avstod från att arbeta politiskt med ministrar från RCD och den tidigare regimen. Oppositionella politiska aktörer ansåg att den tidigare regimen inte hade någon plats i den tillfälliga regimen, och formade av den nya konstitutionen. Under den tredje tillfälliga regimen har analysen placerat oppositionen i kategorin moderates. Eftersom oppositionen var tillmötesgående i en högre utsträckning när Essebsi bildade den tredje tillfälliga regimen än Ghannouchis tidigare två regimer. Politiska aktörer från den auktoritära koalitionen upphör att existera när den tredje tillfälliga regimen bildas.

Analysen kom även fram till att det finns spår av tre tillfälliga regimer i Tunisien utifrån Shain och Linz kategoriseringar. Först och främst indikerar analysen att Tunisien bestod av en tillfälligt-satt tillsynsregering. Därefter indikerade den ett maktdelande och opposition-ledd provisorisk regering. Alla dessa tre är enligt Shain och Linz till förmån för att en demokratisk övergång ska ske, och dessa tre har spelat sin respektive roll. Analysen upptäckte tidigt den oppositionella koalitionen strävan efter den opposition-ledda provisoriska regeringen. Eftersom motståndet från den oppositionella sidan gentemot den auktoritära koalitionen existens i den tillfälliga regimen var så pass tydlig. Således var det endast en tidsfråga när den tillfälliga regimen endast skulle utgöras av oppositionella politiska aktörer. Den väsentligaste tillfälliga regimen för Tunisiens övergång kan anses vara den opposition-ledd provisoriska regeringen. Därför att Essebsi släppte flertal tidigare politiska fångar och berättigade skapandet av nya politiska partier. Slutligen tog Essebsi bort restriktioner inom internet och media som Ben Alis regim satt upp. Därför lyckades den tillfälliga regimen med politiska liberaliseringar i en högre utsträckning än de tidigare tillfälliga regimerna.

Anledningen till att studiens slutsatser är väsentliga kan var för att studien ger oss konkreta kategoriseringar på politiska aktörer som kan bidra till en framgångsrik övergång. Hamnar en stat i en liknande situation framöver, och har målet att leda en övergång till en demokratisk stat kan liknande studier bidra med den behövliga kunskapen. Studien ger därför ett exempel på förutsättningar som är till förmån för en demokratisk övergång. Exempelvis behöver den tillfälliga regimen inledningsvis innehålla politiska aktörer med spår av softliners i den auktoritära koalitionen och radicals inom den oppositionella sidan. För att det ska leda till politiska liberaliseringar gäller det

för den oppositionella koalitionen att vara ansträngande och rigorös mot den auktoritära koalitionen. Därmed kan radicals bidra till en övergång, till skillnad från Shain och Linz påstående om kategoriseringen. Emellertid måste radicals inom oppositionen ha en genuin dragning för demokratisering och inte verka för extrema, eftersom resultatet kan bli allt annat än demokratisering. Rustow kopplar detta till känsligheten av fasen i en övergång, därför är det viktigt att de politiska aktörerna har ett tydligt mål framför sig. Slutligen kan en tillfällig regim som är av oppositionell-ledd karaktär, maktdelande och en tillsynsregering bidra till en framgångsrik övergång.

Vidare forskning

Studiens resultat är emellertid inte tillräckligt för att generalisera kring vilka kombinationer av politiska aktörer som bidrar till framgångsrika övergångar. Eftersom studien studerar ett fall. För att kunna bedöma i en större utsträckning vilka kombinationer av politiska aktörer och en tillfällig regim som bidrar till demokratisering, behövs ytterligare studier av övergångar inom Mellanöstern & Nordafrika regionen. Därför låter jag det slutgiltiga ordet kring demokratiska övergångar i MENA-regionen vara osagt. Förhoppningsvis har intresset väckts med fallet Tunisien i syfte om att studera fler stater som var en del av arabiska våren. I sin tur kan studiens slutsatser användas i syfte om jämförelse vid framtida studier av demokratiska övergångar. Länder som kan studeras och i sin tur jämföras med Tunisien är Algeriet, Marocko och Egypten. Framtida studier måste emellertid använda sig av Shain Yossi och Linz J. Juans kategoriseringar av politiska aktörer och tillfälliga regimer för att jämförelsen ska vara möjlig.

Rustows bidrag till det teoretiska ramverket för studien kan mer eller mindre exkluderas från det teoretiska ramverket. Eftersom teorin inte försedde studien med ett tillräckligt robust teoretiskt ramverk för studien att utföras. Emellertid skulle det gå att implementera Rustow i ett bakgrundsavsnitt, eftersom Rustow ger studien en väsentlig bakgrund till övergångar. Således kan vidare forskning endast konsumera Shain och Linz kategoriseringar. En sista rekommendation för vidare forskning är att införskaffa sig en omfattande kunskap rörande kategoriseringarna. Jag utgick från en sekundär källa som återberättade Shain och Linz teori. Följaktligen rekommenderar jag att vidare forskning köper boken skriven av Shain och Linz. Därför att andrahandskällan som studien förfogade var en sammanfattning, vilket kan ha underminerat min teoretiska kunskap.

Slutligen uppmanar jag för vidare forskning av demokratiska övergångar i MENA-regionen för att säkerställa det jag fann mest intressant av studien. Nämligen kategoriseringen radicals eftersom det är min uppfattning att denna har spelat en ytterst väsentlig roll. Till skillnad från Shain och Linz slutsatser angående att radicals bör exkluderas, när i själva verket denna studie indikerar på raka motsatsen. Därmed kan vidare forskning antingen förstärka eller försvaga indikationen av att kategoriseringen radicals är väsentlig för övergångar.

Metodologisk reflektion

Teorikonsumerande fallstudie kan vara en intressant metod i en studie. Emellertid är problematiken med den valda metoden att materialinsamlingen är abstrakt. Konkreta sökord framställdes och har i detta fall inte minimerat problematiken i en hög grad. Det är nästintill omöjligt att gå igenom alla artiklar och utföra studien under tio veckor vilket påverkar studien empiriska resultat. En del titlar till akademiska artiklarna i söklistan sa väldigt lite om själva studien, och huruvida den är relevant för denna studie. Flertal artiklar som användes hade väldigt lite betydelse för undersökningen i allmänhet men innehöll samtidigt väsentliga delar för studien. En rekommendation för framtida forskning med liknande val av material, är att inte fokusera alltför mycket på titlarna i söklistan på onlinedatabaser. Det kan vara överraskande hur betydelsefulla ”irrelevanta” artiklar kan vara. En förstudie av ämnet kan även leda till en naturligare kartläggning av relevant material i akademiska artiklarna. Eftersom utifrån fokuset i vetenskapliga artiklar går det att avgöra i vilken utsträckning artikeln innehåller relevant material för ens studie med tillräckligt med bakgrundskunskap.

8.2 Diskussion

För att säkerställa att studien uppfyller syftet ytterligare har diskussionen nedan besvara på följande fråga.

Vilken roll spelar politiska aktörer och den tillfälliga regimen i Tunisien 2011 för övergången till demokrati?

Enligt Shain och Linz jämförande analys av övergångar i Latinamerika fann samhällsvetarna att en kombination av softliners och moderates, med radicals exkluderade från den tillfälliga regimen till förmån för demokratiska övergångar. Tunisien påvisar

emellertid en kombination med radicals inkluderat. Hade oppositionen i Tunisien vart likt mer kategoriseringen moderates redan vid start, har jag svårt att tro att den auktoritära koalitionen skulle övergå från hardliners till softliners. Därför att den auktoritära koalitionen skall ha större utrymme att konsolidera landet med befintliga institutioner, och politisk aktörer från den tidigare auktoritära regimen. Vilket vi la märke till i analysen att Ghannouchi strävade efter under den första tillfälliga regimen. Därefter kan den tillfälliga regimen besluta i förmån för en övergång tillbaks till det auktoritära istället för demokrati.

Radicals har påvisat sig vara fundamentala för övergången. Den ovilliga faktorn av att kompromissa tvingade den auktoritära regimen på ett sätt att börja diskutera möjliga politiska liberaliseringar. Därefter ledde påtryckningarna Ghannouchi att avgå som tillfällig premiärminister. Hade oppositionella sidan respekterat Ghannouchi och medlemmarna från RCD i en högre utsträckning i den tillfälliga regimen, hade Tunisien kanske inte vart där dem är idag.

Samtidigt var rollen av övergången från hardliners till softliners hos Ghannouchi väsentlig för övergången. Eftersom att övergången från hardliners till softliners ledde Tunisien till att ta det först steget i den mer konkreta övergången. Till följd av övergången av den auktoritära koalitionen utropades ett val som skulle hållas senare samma år. Den tillfälliga regimen uteslöt RCD från att delta politiskt i framtiden. Hade övergången av den auktoritära regimen inte skett i Tunisien hade befolkningen inte fått bevittna ett val. Hade övergången från hardliners till softliners inom den auktoritära koalitionen i kombination med radicals inte skett, hade resultatet kanske vart ett inbördeskrig likt Syrien idag. Därför att det skulle mest sannolikt leda till att protesterna fortsätter vilket det gjorde i Tunisien, och därmed eskalera situationen. Följaktligen kan den tillfälliga regimen välja att besvara protesterna med våld vilket i sin tur kan leda till att protesterna blir våldsammare. Enligt Rustow och Shain & Linz är det väsentligt för att en demokratisk övergång ska ske att politiska aktörer inom den tillfälliga regimen kompromissar och förhandlar. Såvida de inte sker kan utfallet resultera i något värre än innan och under revolutionen.

Den opposition-ledda tillfälliga regimen spelade en stor roll under övergången. Eftersom regimen åstadkom med flest politiska liberaliseringar i jämförelse med de två tidigare

regimer. Bland annat legaliserade den tredje tillfälliga regimen (opposition-ledd) det politiska partiet Ennahda som var förbjudet under större delen av Ben Alis tid som president. Utöver legaliserandet av partiet Ennahda frisatte Essebsi tidigare politiska fångar, berättigade skapandet av nya partier och avlägsnade restriktioner kring internet och media. Till skillnad från den första som endast inkluderade oppositionella politiska aktörer i mindre väsentliga positioner under den första tillfälliga regimen. Den andra tillfälliga regimen började framvisa en tydlig ambition för konkreta förändringar i Tunisien. Ben Alis ministrar reducerades och regional representation av ministrar utvidgades. Ghannouchi garanterade sin uppsägning efter det nationella valet, och han försäkrade att konstitutionella parlamentsvalet skulle hålla senare samma år.

9. Källförteckning

Böcker

Bryman, Alan. 2011. *Samhällsvetenskapliga metoder*. Liber AB: Stockholm.

Honwana, Alcinda. 2013. *Youth and Revolution in Tunisia*. Zed books.

McMurray, David., Ufheil-Somers, Amanda. 2013. *The Arab Revolts: Dispatches on Militant Democracy in the Middle East*. Indiana University Press.

Potter, David., Goldblatt, David., Kiloh, Margaret., Lewis, Paul. 1997. *Democratization*. Polity Press: Cambridge.

Teorell, Jan., Svensson, Torsten. 2007. *Att fråga och att svara: Samhällsvetenskaplig metod*. Liber AB: Stockholm.

Artiklar

Angrist, P. Michele. 2013. *Understanding the Success of Mass Civic Protest in Tunisia*. Middle East Journal 67:4, 547-564.

Arieff, Alexis. 2012. *Political Transition In Tunisia. Current Politics and Economics of Africa*. 5:2, 287-327.

Ayeb, Habib. 2011. *Social and political geography of the Tunisian revolution: the alfa grass revolution*. Review of African Political Economy, 38:129, 467-479.

Breuer, Anita., Landman, Todd., Farquhar Dorothea. 2014. *Social media and protest mobilization: evidence from the Tunisian revolution*. Routledge: London, 22:4, 764-792.

Chakchouk, Moez., Kehl, Danielle., Ben-Avie, Jochai., Coyer, Kate. 2013. *From Revolution to Reform: Recommendations for Spectrum Policy in Transnational Tunisia*. Journal of Information Policy. 3, 575-600.

El-Khawas, A. Mohammed. 2012. *Tunisia's Jasmine Revolution: Causes and Impact*.

Duke University Press, 23:4, 1-23.

Honwana, Alcinda. 2011. *Youth and the Tunisian Revolution. Conflict prevention and Peace Forum* policy paper.

Lamont, K. Christopher., Héla, Boujne. 2013. *Transitional Justice in Tunisia: Negotiating Justice during Transition*. Groningen university press, 49:5, 32-49.

MacEwan, Arthurs. 1988. *Transition from Authoritarian Rule*. Granskning av O'Donnel, Guillermo., Schmitter C, Philippe., Whitehead, Laurence. 1986. *Transitions from Authoritarian Rule*. 15:3, 115-130.

Marzouki, Yousri., Skandrani-Marzouki, Inès., Béjaoui, Moez., Hammoudi, Haythern., Bellaj, Tarek. 2012. *The Contribution of Facebook to the 2011 Tunisian Revolution: A Cyberpsychological Insight*. Mary Ann Liebert Inc, 15:5, 237-244.

Middle East Institute. 2011. *Chronology: January 16, 2011 – April 15, 2011*. Middle East Journal, 65:3, 457-500.

Murphy, C. 2011. Emma. *The Tunisian Uprising and the Precarious Path to Democracy*. Mediterranean Politics, 16:2, 299-305.

Nilsson, Martin. 2005. *Demokratisering I Latinamerika under 1900-talet – vänstern och demokratins fördjupning*. Acta Wexionensia, 76:2005.

Paciello C, Maria. 2011. *Tunisia: Changes and Challenges of Political Transition*. MEDPRO Technical Report, 3.

Pickard, Duncan. 2011. *Challenges to legitimate governance in post-revolution Tunisia*. The Journal of North Africa Studies, 16:4, 637-652.

Redissi, Hamadi., Schraeder, J. Peter. 2011. *Ben Ali's Fall*. Journal of Democracy, 22:3, 5-19.

Rustow, A. Dankwart. 1970. *Transition to Democracy: Toward a Dynamic Model*. Comparative Politics City University of New York, 2:3, 337-363.

Seigneurie, Ken. 2012. *Discourses of the 2011 Arab Revolutions*. Brill, 43: 2/3, 484-509.

Stepan, Alfred. 2012. *Tunisia's Transition and the Twin Tolerations*. Journal of Democracy, 23:2, 89-103.

Özcan, Sevinç Alkan. 2018. *The role of political Islam in Tunisia's democratization process: Towards a new pattern of secularization?*. Insight Turkey, 20:1, 209-225.

URL

Nationalencyklopedin. *Auktoritär*.

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/auktoritär>

(hämtad 2018-04-10)

Nationalencyklopedin, *Demokrati*.

<http://www.ne.se.ezp.sub.su.se>

(hämtad 2018-05-09)

Nationalencyklopedin, *Egypten*.

<http://www.ne.se.ezp.sub.su.se/uppslagsverk/årsbok/2011/egypten>

(hämtad 2018-05-27)